

«A Notre-Dame vaig treballar per a Déu»

Amb motiu de la reobertura de Notre-Dame de París, el diumenge 8 de desembre, Antonin, mestre picapedrer, relata el que ha significat per a ell treballar en aquesta obra única.

10/12/2024

Antonin, ets mestre picapedrer. En què consisteix la teva feina?

Com a picapedrer especialitzat en monuments històrics, treballo

principalment en la restauració de pedres antigues i en projectes de disseny artístic. Els meus clients solen ser representants de monuments històrics o galeries que volen dur a terme el projecte d'un artista, com un escut heràldic sobre pedra, per exemple.

Formes part dels prop de 2.000 artesans que van treballar en la reconstrucció de Notre-Dame. Com et vas unir a aquest projecte?

El gener del 2024, havia de fer una formació de tècnic d'accés per cordes que finalment va ser cancel·lada. Amb la meua agenda més lliure, vaig decidir informar de la meua disponibilitat a persones que ja m'havien proposat per tres vegades treballar en la reconstrucció de Notre-Dame. Tres propostes que vaig haver de rebutjar, lamentablement, per manca de disponibilitat.

Afortunadament, aquesta quarta vegada sí que podia sumar-me al projecte i em van oferir unir-me a l'obra. Va ser el començament d'una aventura increïble! Van ser dos mesos excepcionals. L'ambient era fantàstic, vaig conèixer persones increïbles de diferents oficis. De vegades érem fins a 400 persones treballant alhora a l'obra. No havia vist una obra tan neta i ben organitzada.

En què es diferencia aquesta obra de les altres? Què va significar aportar el teu granet de sorra a aquest edifici?

Si Notre-Dame és un lloc únic per als cristians del món sencer, també és una obra mítica per als artesans com jo. Imagina poder contemplar una posta de sol des de dalt de l'agulla de Notre-Dame, al cor de París.

La meva emoció en treballar en aquest lloc va ser encara més gran

perquè, quan vaig arribar a l'obra, només feia sis mesos que estava batejat, ja que vaig rebre el baptisme a la Missa de Pasqua del 2023. Des que vaig començar a treballar a Notre-Dame, em vaig sentir commogut.

Em va impressionar l'enorme estàtua de Crist, beneint la ciutat amb les mans ferides pels estigmes, que domina el frontó sud i sota la qual treballava. Realment estava ajudant a reconstruir un edifici per a Déu i als peus de Déu.

Pots dir-nos en què consistia concretament la teva feina a Notre-Dame?

Vaig treballar al frontó sud, a sobre de la gran rosassa. La nostra missió consistia a reconstruir completament dos pinacles de vuit metres d'alçada situats a banda i banda de la petita rosassa, que és a dalt de la principal. Per això, van haver de ser

desmuntats, renovats i pre-tallats a terra. Cada peça es remuntava amb una grua, que els paletes tornaven a col·locar al mil·límetre, abans que jo, com a picapedrer, la retallés al seu lloc. Era una feina de precisió i passió, cada pedra havia de ser perfecta.

Com ha influït la teva conversió en la teva manera de treballar i les relacions amb els teus companys d'obra?

A l'obra, quan esperàvem que les grues ens deixessin una nova pedra, de vegades treia el meu rosari. Després de tot, treballàvem per a la Mare de Déu! Alguns amablement feien broma per aquest detall, però hi havia un malgaix (originari de Madagascar) que em *defensava* dient: “Deixa'l, ell resa per nosaltres”. Resar el rosari en aquell frontó sud, seguint el recorregut del sol al llarg del dia era increïble.

La meva conversió va tenir un impacte enorme a la meva feina. Cada matí prego a sant Josep, el patró dels artesans. Si no ho faig, sento que la meva feina se'n ressent. La fe també influeix en la meva manera de relacionar-me amb els meus col·legues, a qui dic que soc catòlic i amb qui tracto de compartir la meva alegria. Els explico que saber que no estic només davant de l'adversitat, sinó que Algú que sempre està al meu costat m'està donant suport, m'ajuda a tirar endavant.

He sentit que recentment vas descobrir “Camí” de sant Josepmaria. Hi ha cap punt que t'hagi tocat especialment?

Per als artesans com jo, Camí és perfecte. A diferència de textos llargs que de vegades són difícils de llegir, aquí trobem frases curtes, franques i directes, que ens parlen al cor i que alguna vegada també ens tornen a

posar al nostre lloc. Vaig devorar el llibre. Em va marcar tant que vaig decidir comprar un altre exemplar que vaig regalar a un amic amb qui treballava. Diversos de nosaltres, no tots catòlics, quedem impactats des de la primera pàgina de *Camí*, per aquest punt on sant Josepmaria escriu: *No diguis: «És que soc així de mena..., són coses del meu caràcter». Són coses de la teva falta de caràcter: sigues home —esto vir. A més d'un ho va deixar noquejat!*

Els punts de *Camí* sobre el treball ressonen particularment al nostre món de tallistes: fer bé i trobar en la bellesa, la perfecció. I en aquest camí per aconseguir-ho, buscar Déu. Per a mi, picapedrer, que soc més aviat solitari, descobrir aquesta dimensió cristiana és un veritable *plus*: ara sé que el Senyor és al meu costat i que m'acompanya en el camí.

**Sant Josepmaria portava els
estudiants al capdamunt de la
catedral de Burgos perquè
admiressin la bellesa d'aquesta
feina feta per a la glòria de Déu.
Què t'inspira això?**

Treballant a les esglésies, veiem
coses magnífiques, invisibles per a
les persones del carrer. El que vam
fer al frontó sud és realment bonic,
però no ho vam fer per als homes, ho
vam fer per a Déu. Hi ha realment
una mica de do gratuït en això.

També vaig tenir la forta sensació
que feia la meva feina amb Déu i per
a Déu, un dia mentre tallava l'altar
major de l'església del monestir
benedictí de Saint-Wandrille. Els
monjos cantaven la seva litúrgia de
les hores mentre jo treballava: la
meva feina esdevenia pregària!
Estava realment feliç.

**Treball humà amb entranyes i
perfils divins**

M'agradava pujar en una torre, per tal que contemplant de prop la cresteria, una autèntica randa de pedra, fruit d'una obra pacient, costosa. Durant aquestes xerrades els feia veure que aquella meravella no es veia de baix estant. I a fi de materialitzar allò que tan sovint els havia explicat, els deia: això és el treball de Déu, l'obra de Déu!: acabar la tasca personal amb perfecció, amb bellesa, amb la finor d'aquestes delicades blondes de pedra.

Comprenien, davant aquesta realitat que entrava pels ulls, que tot això era oració, un bonic diàleg amb el Senyor. Els qui van esmerçar les seves energies en aquesta feina, sabien perfectament que des dels carrers de la ciutat ningú no valoraria llur esforç: només era per a Déu. ¿Ho entens, ara, com pot acostar al Senyor la vocació professional? Fes tu el mateix que aquells picapedrers, i el teu treball també serà *operatio Dei*, una feina humana amb

entranyes i perfils divins. (Sant Josepmaria, Amics de Déu, 65)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/antonin-
nostra-senyora-notre-dame-treballar-
per-a-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/antonin-nostra-senyora-notre-dame-treballar-per-a-deu/) (07/08/2025)